בס"ד "הדף היומי לתולדותינו"

יום ב', ה' בניסן תשס"ו (03 באפריל)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

*היום, **ה' בניסן**, יום פטירתו של **"אוהב ישראל" – ר' אברהם יהושע השֶל** מאפטא, [5585-5515: 1825-1755], אחד מגדולי תלמידיו של הצדיק, **ר' אלימלך מליז'נסק**. הוא נקרא **"אוהב ישראל"** על-שם ספרו שחיבר לפירושו על פרשיות התורה. בכל הזדמנות הוא גילה מידה מופלגת של אהבת ישראל, והנחיל מידה טובה זו לחסידיו הרבים. כדוגמא, המעשה הבא:*

הרבי מאפטא נסע פעם לעשות את השבת בעיר אחת. באותו מקום דרו שני בעלי-בתים אמידים, שדירותיהם היו מרווחות ומרוהטות בטוב-טעם, ושניהם בקשו להתכבד בכבוד הגדול, לארח בביתם את הרב השל, הרבי מאפטא, רבם ומאורם של ישראל.

התעניין הצדיק בטיבם ובמעשיהם של שני בעלי-בתים אלה, והוברר לו שאחד מהם אינו מדקדק ביותר במצוות; ועם זאת הוא ענוותן וצנוע ואינו מתהדר בעשירותו. לעומתו, נודע העשיר השני כירא שמיים המהדר במצוות, אלא שהיה מתגאה בתורתו ובמעשיו בפני הבריות.

בחר הרב מאפטא להתאכסן אצל בעל-הבית הראשון, אף שהיו מרננים אחריו שאינו מדיר עצמו מדבר עבירה. וכאשר נשאל פעם הצדיק ע"י מקורביו, מדוע העדיף אותה אכסניה ופסח על ביתו של הגביר, הנודע בכל העיר כמדקדק במצוה קלה כבחמורה, השיב לשואלים: אותו גביר נקי אמנם מכל עבירה, אבל כיוון שפגום הוא במידת הגאווה, נאמר עליו בגמרא: "אמר הקדוש-ברוך-הוא: אין אני והוא יכולין לדור בעולם" [מסכת סוטה ה.] **ואם הקב"ה, כביכול, אינו יכול להימצא עם בעל-גאווה במחיצה אחת, לא כל-שכן אני! אבל הגביר השני, שטבועה בו מידת הענווה והצניעות, אף-על-פי שנכשל פעם בפעם בעבירה זו או אחרת – הרי נאמר עליו בתורה: "...השוכן איתם בתוך טומאותם."** [ויקרא טז' 16]**. ואם הקב"ה, כביכול, מוצא לו מקום לשכון בתוך טומאות ישראל – ודאי שאף אני רשאי להימצא באכסניה שכזו...**

[פרפראות לתורה]

§§§

מדור "שואלים ודורשים":

כידוע, שואלים ודורשים בהלכות פסח קודם לפסח **30** יום. בימים הנותרים לפני החג **(כעשרה בלבד!)**, מתכוונים אנו להעלות על הדף עניינים המאירים על מנהגי ישראל בחג הפסח והלכות החג כאחת.

חג הפסח נקרא על שום הנס, שפסח ה' על בתי ישראל, ולא הרג בבכוריהם כשם שעשה בבכורי מצרים במכת בכורות. לחג הפסח כמה שמות: "**חג המצות**", "**חג האביב**" ו-"**חג החירות**". בפי ישראל, כאמור, נקרא החג **חג הפסח** ובתורה הוא נקרא **חג המצות**. חג הפסח מזכיר גם את קרבן הפסח, ואילו חג המצות מזכיר מצוה אחרת של החג, אכילת מצה. למה, אם כן, ריבוי השמות? כי מצות קרבן פסח מתייחס לפעולה של הקב"ה שפסח על בתי ישראל בנגפו את מצרים. לכן, נקרא שם זה **בפי ישראל לכבודו של הקב"ה**. ואילו מצוות אכילת מצה היא על שום שלא הספיק בצקם של אבותינו להחמיץ בצאתם ממצרים, פעולה המתייחסת לישראל. לכן נקרא **בפי הקב"ה** חג המצות, **לכבודם של ישראל**.

[במעגלי החיים]

"כאשר שמענו כן ראינו בעיר ה' צב-אות בעיר אלוקינו, אלוקים יכוננֶה עד עולם סלה." [תהלים מ"ח 9]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **שני**

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל